

РЕШЕНИЕ

№ 1830

гр. София, 15.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 16.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **10794** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по подадена жалба с вх. № 10064/24.04.2025 г., от В. Ч. – гражданин на Б. и Х., с адрес за призоваване [населено място], [улица] секция А, етаж 10, имейл адрес [\[електронна поща\]](#) против постановен от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в [населено място] ОТКАЗ от 14.04.2025г. за издаване на виза, вид „D“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 25.02.2025 г.

Делото е образувано след отмяна с определение № 8757 от 23.09.2025г. по адм. дело № 9097/2025г. на ВАС на определение № 20250 от 12.06.2025г. по адм. дело 4260/2025г. по описа на АССГ и е върнато за разглеждане от друг състав за продължаване на производството по жалбата на В. Ч. – гражданин на Б. и Х. жалба, срещу постановен отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „D“, по заявление от 25.02.2025г., като ВАС е приел, че в жалбата са изложени доводи за допуснати нарушения на защитените права по чл. 6 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата.

Ответникът – консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в [населено място], чрез Дирекция „К. отношения“ в Министерство на външните работи, редовно и своевременно призован, не се представлява.

СГП - редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите

и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 25.02.2025 г. В. Ч., гражданин на Б. и Х., [дата на раждане] , с паспорт № В., валиден до 16.08.2031 г., е поискал издаване на виза, вид „D“, за дългосрочно пребиваване в Република България.

Към заявлението е приложен сертификат № 604 от 13.02.2025 г. от Българска търговско – промишлена палата (БТП), с който се удостоверява, че търговско представителство с наименование КОМПЮТЪРНО ПРОГРАМИРАНЕ АДАРТО В. Ч. С. П. (САМОСТОЯТЕЛЕН ПРЕДПРИЕМАЧ) БАНЯ Л., седалище Баня Л., Б. и Х., е вписано в Единния търговски регистър на БТП под № [ЕГН] с решение от 05.02.2025 г. Правният статут на търговското представителство е неюридическо лице без право на стопанска дейност.

Представени са още: Решение № [ЕГН] от 05.02.2025 г. за вписване в Единния търговски регистър на БТП; декларация § 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ от 05.02.2025 г. от Р. Н., ЕГН [ЕГН], с която дава съгласие В. Ч. да получи адрес за пребиваване и да бъде регистриран в собствения й имот с адрес“ [населено място], ул. „Д-р П. С.“ № 2, Комплекс Панорама, вх. А, ет. 3, ал. 16; договор за наем на недвижим имот от 05.02.2025 г., съгласно който наемодателят Р. Н. отдава под наем на наемателя В. Ч. апартамент в [населено място], ул. „Д-р П. С.“ № 2, Комплекс Панорама, вх. А, ет. 3, ал. 16; полица № 36132517817001913 за медицинска застраховка на чужденците, които пребивават краткосрочно или продължително в РБ или преминават транзитно през страната на името на В. Ч.; удостоверение от 27.01.2025 г. от Н. Банка а. д., филиал Баня Л., че В. Ч. има открита разплащателна сметка с посочено салдо по сметката в босненски конвертируеми марки; удостоверение от Районен съд Баня Лука, че срещу В. Ч. в съдилищата на територията на Б. и Х. не е повдигнат обвинителен акт, който да е влязъл в сила, няма потвърден обвинителен акт, нито е постановявана осъдителна присъда за наказателно престъпление, за което се предвижда наказание затвор до пет години и не му е налагана парична глоба като основно наказание; удостоверение от полицейска администрация Баня Л. – Министерство на вътрешните работи – Република С., че В. Ч. е неосъждан.

По делото е представено писмо рег. № М-11293 от 13.11.2025 г. от Държавна агенция „Национална сигурност“, в което е посочено, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта В. Ч. заявление за виза е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – [населено място], като е изразено положително становище в Националната визова информационна система, тъй като апликанта не е бил идентифициран като заплаха за националната ни сигурност. Становището е изразено по електронен път и няма изготвени писмени документи.

По подаденото от В. Ч. заявление е постановен отказ за издаване на виза, вид „D“, за дългосрочно пребиваване в РБ от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в [населено място]. Като основание за отказа е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, съгласно която се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Посочена е и допълнителна забележка „чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Основателни съмнения за фиктивно представителство с цел получаване на пребиваване в Република България“.

Отказът е оспорен от В. Ч. с жалба рег. № 25ПР-1451 от 17.04.2025 г. по описа на МВнР.

По делото са приети представените към жалбата писмени доказателства, административната преписка и представеното от жалбоподателя в съдебно заседание превод на имейл.

Съдът при тази фактическа обстановка, от правна страна приема следното:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от

оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

Настоящото дело е образувано след отмяна с определение № 8757 от 23.09.2025г. по адм. дело № 9097/2025г. на ВАС на определение № 20250 от 12.06.2025г. по адм. дело 4260/2025г. по описа на АССГ и връщане на делото за разглеждане от друг състав, като ВАС е приел, че в жалбата са изложени доводи за допуснати нарушения на защитените права по чл. 6 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи.

В процесния случай, отказът е издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място]. Компетентността на органа се установява със Заповед № 95-00-26/ 16.01.2025 г. на министъра на външните работи и Заповед № 38/ 01.02.2024 г. на ръководителя на ЗП посланик В. Й., съгласно която издателят на отказа – Х. Й., първи секретар, завеждащ консулска служба в Посолството на РБ в Б. и Х., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка на отказа за издаване на виза.

При тези обстоятелства, съдът намира, че изискването за компетентност не е нарушено. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина, могат да вземат решения за издаване, респ. за отказ за издаване на виза.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване.

В Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С – 225/19 г. и С-226/19 г., т. 34, е прието, че „въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите – членки,... като органите на държавите – членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаване на отказ за виза върху стандартен формуляр – бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и на ефективна защита.“

В този аспект, съдът счита, че оспореният отказ не страда от липса на мотиви и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 2 от АПК. Бланковата форма отговаря на изискванията на Визовия кодекс, съдържа изискуемите реквизити, отбелязано са правното основание за отказ – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Съдът намира, че административният акт е издаден при спазване на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ въвежда като изискване да се докаже целта и условията на заявеното пребиваване от страна на лицето, което кандидатства за виза. Това доказване трябва

да е достоверно. Съгласно цитираната норма, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. В тази връзка следва да се съобрази обстоятелството, че в административното производство задължение на лицето, подало заявлението за издаване на виза, е да докаже каква е целта и какви са условията на планирания престой, като съответно на това задължение е и правото на компетентния да се произнесе по искането за издаване на виза административен орган, да изиска от съответното лице да представи доказателства, обосноваващи тези обстоятелства.

Твърдяната от жалбоподателя цел на пребиваването е развитие на собствен бизнес, като посочва, че е пребиваването му в РБ е необходимо, за да е по – близо до технологичните среди, които се развиват с бързи темпове в страната. За доказване на целта на пребиваването е представил сертификат № 604 от 13.02.2025 г. от БТП удостоверяващ вписване в ЕТР на БТП на търговско представителство с наименование КОМПЮТЪРНО ПРОГРАМИРАНЕ АДАРТО В. Ч. С. П. с правен статут - неюридическо лице без право на стопанска дейност и Решение № [ЕГН] от 05.02.2025 г. за вписване в ЕТР на БТП .

Представени са още: декларация § 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ от 05.02.2025 г.; договор за наем на недвижим имот от 05.02.2025 г.; удостоверение от Н. Банка а. д., филиал Баня Л. за открита разплащателна сметка; удостоверение от Районен съд Баня Лука и удостоверение от полицейска администрация Баня Л..

В своята съвкупност доказателствата, представени в хода на административното производство, не доказват целта на пребиваването на жалбоподателя.

Фактът, че В. Ч. е търговски представител на търговско представителство със седалище Баня Л., Б. и Х., което е вписано в ЕТР на БТП по никакъв начин не доказва достоверно целта на заявеното пребиваване. Освен това правният статут на търговското представителство е неюридическо лице без право на стопанска дейност. Други доказателства, от които да се установи твърдяната от жалбоподателя цел на пребиваване не са ангажирани.

Събраните доказателства не дават основание на съда да приеме, че постановеният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“ нарушава гарантирани от Конвенцията за защита правата на човека, права на жалбоподателя. Конвенцията не регламентира право на граждани на трети страни да пребивават дългосрочно в държава – членка на Европейския съюз. Подобно право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз. В националното законодателство също няма позитивна уредба, включително и въз основа на международен договор, който пряко да създава права на чужди граждани да пребивават на територията на страната. Затова, с отказа да бъде издадена виза не се нарушава защитено субективно право на жалбоподателя за наличие на търговско представителство вписано в ЕТР на БТП не съдържат обективна информация за реално осъществявана търговска дейност, а напротив – в удостоверението изрично е посочено, че търговското представителство е неюридическо лице без право на търговска дейност. Твърденията за целта на пребиваването не са подкрепени с документи, издадени от съответните компетентни органи. Липсват данни за конкретни търговски взаимоотношения.

С оглед гореописаното, следва да бъде приет за обоснован и основателен извода на административния орган, че не е доказана убедително и достоверно целта на пребиваването, както и че са налице основателни съмнения за фиктивно представителство с цел получаване на пребиваване в Република България .

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя за допуснати нарушения на КЗПЧ. Процедурата по издаване на виза за пребиваване на територията на Република България предполага заявителят

(апликантът) да представи всички необходими документи, удостоверяващи основанието, на което желае да получи разрешение за пребиваване, включително и за неговата продължителност. Не се твърди жалбоподателят да е бил ограничен при представяне на доказателства в административното производство след завеждане на заявлението до издаване на оспорения отказ, а образуваното съдебно производство по подадената жалба срещу административния акт отговаря на изискванията на чл. 13 от КЗПЧОС за ефективно правно средство за защита на законните му права и интереси.

На следващо място съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и, ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Отказът съответства на целта на закона - да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл. 10 ЗЧРБ.

По изложените доводи съдът приема, че отказът за виза е законосъобразен и не са налице сочените основания за неговата отмяна.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 4 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Ч. – гражданин на Б. и Х., с адрес за призоваване [населено място], [улица] секция А, етаж 10, имейл адрес [\[електронна поща\]](#) против постановен от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в [населено място] ОТКАЗ от 14.04.2025г. за издаване на виза, вид „D“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 25.02.2025 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ